

meget ærede Indenrigsminister oplæste en Del under sit Foredrag forgangen Dag. Det er ikke saa let under en hurtig Oplæsning saa ganske nøiagtigt at faae fat i ethvert Ord; men nu have vi det jo foreliggende trykt og kunne se paa det. Forholdet var som bekjendt dette, at naar der, saaledes som det var foreslaaet i Fiskerilovforslaget, skulde finde Fredning Sted af alle Bænde i Maanederne Marts, April og Mai, vilde Fiskerne navnlig Vaadfiskerne, i disse 3 Maanedes aldeles ikke kunne drive deres Næring. Der var en Deputation af Sjællandske Fiskere hos Udvalget i den Anledning — jeg husker ikke, om den ogsaa var hos den meget ærede Minister, det var den maaske ikke. Man indrettede derfor Forholdet saaledes, at det blev Gjenstand for Overenskomst, at de tre Fjerdedele af ethvert lokalt Vand skulde disse Fiskere have Lov til at fiske i, og den ene Fjerdedel kunde Regjeringen laase i disse 3 Maanedes. Den meget ærede Minister paaberaabte sig mine Udtalelser i forrige Samling, og jeg har siden den Tid gennemlæst dem. Man vilde da, som Ministeren den Gang nævnte, og som ogsaa er udtalt i den Betænkning af Professor Blüthen, som jeg forleden nævnte, og som her foreligger trykt, kunne drage sin Erfaring med Hensyn til disse laasede Bænde, idet man ved Siden af havde de ikke laasede Bænde, og altsaa en Sammenligning af Fiskebestanden kunde finde Sted. Dette var nu let nok at forstaa, men naar man nu læser den Skrivelse, jeg har for mig, og som findes i Tidenden Sp. 4852 — der staar der saa meget, som den ærede Minister har oplæst — saa gaar den ud paa, at det kan saameget være det Samme, enten man siger, at man laaser hele Søterritoriet i Maanederne Marts—April—Mai, eller man kun laaser en Fjerdedel deraf, man vil i ethvert Tilfælde laase den Fjerdedel, hvor Vaad kan bruges, og saa kommer det lige ud paa Et. Det var dog sikkert ikke det, den ærede Minister vilde sige til Udvalget. Naar Udvalget forhandler med Ministeren om ikke at laase for Bændene mere end en Fjerdedel, fordi Fiskerne ellers ikke kunne ernære sig og Familie, og da der kom en Enighed tilstede der, saa vil den ærede Minister tillade mig at tro — jeg tror det fuldt ud — at det sandelig ikke var hans Mening at sige til Udvalget: Enten vi laase det hele Vand eller kun en Fjerdedel, kommer ud paa Et, vi laase alligevel alt det, der kan bruges til at fiske i. Det var ikke den ærede Ministers Mening, der foreligger en Misforstaaelse. Jeg kan i saa Henseende slutte mig til, hvad der blev nævnt af det ærede Medlem for

Beile Amts 2den Valgfreds (Berg), at vi Alle vide, at den meget ærede Ministers Tid er meget optaget, og at han maa stole paa Andre, og dertil kommer endelig, at den ærede Minister gjentagende Gange griber Leiligheden til at betone, at Fiskerisagen er netop en Sag, som han ikke personlig er saa særdeles inde i, hvor han meget maa stole paa Andre, paa Sagkyndige. Naar jeg har Høret heri, saa ser man jo, hvorfor Misforstaaelsen kommer. Den ærede Minister har ikke haft i Sinde at gaa til Udvalget med en saadan Forklaring; thi var der Noget af os, der havde forstaaet det, saa vilde vi jo strax have sagt: Ja, det kan aldrig hjælpe en Smule; naar man laaser alt det Vand, hvor der overhovedet kan fiskes med Vaad, kan det ikke nytte noget, at man lader de tre Fjerdedele staa aabne, som Vaad ikke kunne bruges i. Det hjælper jo ikke Fiskerne en Smule. Jeg tror, det er nyttigt at omtale dette, fordi den meget ærede Minister vil se, at det ikke alene er Udvalget, som har misforstaaet ham, men at der ogsaa vistnok fra hans Side ligger nogen Misforstaaelse til Grund, og naar den ærede Minister siger, at det var ham saa klart, hvad han vilde — det saade han for et Par Dage siden — saa tillader jeg mig dog at betvivle det; thi jeg gaar ud fra, at den ærede Minister kommer ikke til Udvalget og siger: Lad os blive enige om en anden Bestemmelse, men som siger akkurat det Samme, som staar i Loven. Det har ikke været Ministerens Mening. Jeg vil gribe Leiligheden til at gjøre opmærksom paa, at om Vinteren maa Fiskerne gjøre Gjæld. Den skulde de i Mai Maaned, som er den bedste Fiskemaaned, tjene Noget til at afbetale, saa der tilføies dem i Virkeligheden store Ulemper, dersom det var bleven saaledes, som det var bestemt i Bekjendtgjørelsen af 9de Februar. Nu er den meget ærede Minister gaet ind paa at lempe dette, og hvorfor skulle vi forlange af ham her i Salen en aaben og utvetydig Udtalelse om, at han har fortolket Loven urigtigt. Den Slags Tilstaaelser behøver man ikke. Der er visse Tilstaaelser, som ere overflødige; men naar den ærede Minister dog temmelig stærkt siger: Ja, jeg hævder vedblivende Rigtigheden af min Forstaaelse, veed jeg ikke, om den ærede Minister havde saameget imod, at det blev prøvet engang ved Domsstolene. Det var jo dog saa let at lade en Sag gaa foran, at lade et Vaad tage og lade den Sag gaa foran gjennem alle Instanser for at se, hvad Domsstolene vilde sige til den Fortolkning. Det forekommer mig, at den ærede Minister ligesaa lidt som vi Andre kunde have Noget imod,